

מוטלת עלי במלוא עוזה, זהו הזמן לספר ולפרסם את השגחתו יתברך, ובזכות חיזוק הרבים אזכה לעורר רחמי שמים ולהיושע

הר"ר דוד הרשקופ

רחמות

מידו הרחבה והמלאה.

בביתנו נתעורר צורך דחוף לתיקון מסוים לקראת חג הפסח, שעלותו נאמדה ב-4,500 ש"ח. חשבון הבנק, כדרכו בתקופות כאלו, לא גילה סימני גודש לסכום הבלתי צפוי הזה. בדקתי בכיסי; מצאתי כמה שטרות בודדים שסכומם הגיע ל-1,200 ש"ח בלבד.

רעייתי תחי', אשה צדקנית אשר מתחזקת תדיר במידת הביטחון, גם לרבות דרך הגיליון הלזה, ושרויה ב"שלוות נפש הבוטח" בעצימות גבוהה, השפיעה גם עלי. התחזקנו יחד בביטחון גמור בו יתברך, שהסכום הנצרך - יגיע.

והנה, בלילה שלפני יום התשלום, התגלגלה לידי המחאה על סך 3,300 ש"ח - תשלום על עבודה שביצעתי זמן רב קודם לכן ושכבר נשכחה מהלב. בבוקר, כשעמדנו לשלם לבעל המלאכה, היה בידינו הסכום הנצרך בדיוק נמרץ: 4,500 ש"ח!

ברם, כפי שכולנו יודעים, "מצווה גוררת מצווה" ותיקון האחד אילץ אותנו לתיקונים נלווים. הזמנו בעל מלאכה נוסף "בעל ידי זהב", שיסדר עוד כמה פרטים חשובים. העלות: 550 ש"ח.

כסף, כזכור, כבר לא נשאר מהתשלום הקודם...

נזכרתי שבכיס מסוים מונחים להם 300 ש"ח. גירדתי עוד 50 ש"ח מכיס אחר, ואת ה-200 ש"ח הנותרים נאלצתי לבקש מאחד מצאצאי, שזכה לקבלם כגמול עבור מבחנים, וצבר סכום קטן באמתחתו. שילמנו לבעל המלאכה והודינו לה'.

הפלא הגדול קרה היום בצהריים. ללא שום צפי ובלי הכנה מוקדמת, הגיע יהודי והגיש לי מעטפה ובה 200 שקלים עבור ענין מסוים. זה היה סכום שלא היה לי שמיץ של תקווה לקבלו, בטח לא בעיתוי הזה. הקדוש ברוך הוא פשוט "החזיר" לי את הסכום ליד, כדי להשלים את החסר.

אלו סיפורים קטנים שקורים לכל אחד מאיתנו יום-יום, אבל רצונו יתברך שנפרסם אותם, שנכיר בכך שהוא משגיח על כל פרט ופרט. "ועל חסדך הגדול באמת ובתמים נשעננו" אני את החיזוק שלי קיבלתי: כעת אני בוטח שגם אלפי השקלים שחסרים לנו כרגע בבנק, יגיעו באותה דרך פלאית - כי יד' לא תקצר בין רב למעט.

אבא, היכן יש תותים?

אני מחייג אליך תוך כדי ההתרחשות: השינוי שאתה מחולל לאנשים בראש אין לו אח ורע. אני חוזר עכשיו מקניות, תוכל לשמוע ברקע את השקיות מרשרשות... אני עדיין מתרגש.

הר"ר הרצל פתק

נין

אתה מצליח לשנות לאנשים את התפיסה ביחס לדיבור בינינו לבין אבא שבשמים:

שהשיחה תהיה כשיח של בן לאבא!

רעייתי ביקשה שאקנה תותים קפואים. כבר מהבוקר אני מסתובב, חיפשתי בחנויות שונות ולא מצאתי דבר כזה. אמרתי לעצמי: "בחזור מהכולל אקפוץ לאושר עד, ואחפש שם".

אני מגיע לחנות, מחפש ומחפש - ימינה, שמאלה, אחורה, קדימה - ואין! סיימתי כבר לקנות את כל רשימת המוצרים שרציתי, ואני אומר לעצמי: "ריבוננו של עולם...". פתאום נצנץ לי בראש כל מה שסיפרת בגיליון - על למצוא חניה, למצוא מקום בבית כנסת, דרך תפילה פשוטה לאבא שבשמים. אמרתי:

"ריבוננו של עולם, אני רוצה לשמח את רעייתי, תעזור לי למצוא תותים קפואים!"

התפילה נסכה בי תקווה. והחלטתי שאני הולך למצוא. כבר שלוש פעמים קודם לכן חרשתי את אזור הקפואים במרכול ולא ראיתי כלום. שאלתי את האחראי, והוא אומר לי: "בגלל פסח הזיזו הכל, לא נראה לי שיש".

איך שאני מסתובב, כשמילות התפילה עוד על שפתי, אני רואה תותים קפואים, אבל בהכשר שאני פחות מעדיף להכניס הביתה. אמרתי: "ריבוננו של עולם, אם כבר צומחים כאן תותים יש מאין, אז אנא, שיהיו בהכשר של לכתחילה! אני מסתכל שמאלה, והנה אני מוצא את התותים הנחשקים בהכשר מהודר!"

נוכחתי איך הקב"ה פשוט מחכה לתפילות שלנו, לא להשתדלויות!

ישר כח על הבמה לספר את סיפור המעשה - אשריך שאתה מצליח להכניס לעם ישראל את האמונה בצורה כל כך מתוקה ועסיסית - עד לתחושה של שיח נורמלי עם אבא. העיקר שבכל הסיפורים הוא ההתעוררות לשימת לב לפרטים הקטנים שכולם בגזרת עליון, הוא עשה עושה ויעשה לכל המעשים - ללא שום פקפוק.

ועל חסדך הגדול באמת ובתמים נשעננו

ברגעים אלו ממש אני זקוק לישועה גדולה - סכום של אלפים רבים שעלי להמציא לחשבון הבנק. חשבתי לעצמי: דווקא כעת, כשחובת הביטחון

קיבלה אהבה - להודות לך וליחדך אהבה

הקטע המצורף אותו פרסמתי בשבת זכור הביא זרם של התעניינות:

האם אנחנו מקיימים מצוות קריאת שמע כראוי?

נקודה חשובה בגשנתנו אל הקדש לקיים את "הייחוד הגדול שהכל תלוי בו".

הברכות מדגישות ענין מיוחד בכמה הדגשות: "אהבה רבה אהבתנו! אהבת עולם בית ישראל עמך אהבת, ולא אהבה את שמך, הבורח בעמו ישראל באהבה! גם בקרי"ש שבקרבנות מדגישים: שאנו משכמים ואומרים פעמיים באהבה שמע ישראל! ובתחנון: אומרים פעמיים באהבה שמע ישראל... הדגשה מאד בולטת, בכל מקום שמזכירים מצוות קרי"ש, מוזכר שאומרים זאת באהבה!

רואים שחז"ל הדגישו מאד את הענין שקרי"ש צריך לומר באהבה, והא ענין רב משמעות, כי לכוון פירוש המילות במח אפשר להתרגל, אך אהבה היא דבר שתלוי בלב, וצריך להכין את לבו לאהוב את הבורא כשניגש לייחד את שמו, כל פעם שאומר קריאת שמע, וכלשון רבינו האבודרהם: "ומסיים את הברכה על האהבה, ולא על הייחוד, מפני שסיפור הייחוד - אם לא יהיה באהבה ומלב שלם, לא יועיל כלום!"

קורא ותיק שלח חיזוק לדברים מתשובת הרשב"א:

והדרך הנכונה לקרוא קריאת שמע היא לא כאדם שגומר בלבו ביראת מי ששולט עליו, ושאי אפשר לצאת מתחת רשותו ולהימנע מעשות מצוותו, רק כאוהב וחושק, חשוק להשיג רצון אדוניו אשר אהבו, לו ישים אהבתו נפשו ימצא לנפשו תענוג, ומתכבד בכל מה ששיגעונו מרדיפת מצוותיו". שו"ת הרשב"א ח"א ס' נ"ה

כותב לי קורא נוסף:

"זה ענין ממש מיוחד ומחייב, ההוכחות שהבאת שקריאת שמע יש לקרוא "מתוך אהבה", אבל עם כל הכבוד, איך עושים את זה?

אהבת ד' זו מצוה שצריך לכאורה לעבוד קשה כדי להגיע אליה. איך ייתכן שכל יהודי מחוייב לקרוא לפחות פעמיים כל יום - קריאת שמע מתוך אהבה?"

ננסה לקרב מעט את הדברים אל השכל - וגם אל הלב.

לפני תקופה, אדם כלשהו פגע בי בצורה מכאיבה.

לא ענין של מה בכך; הפגיעה כללה גם אלמנט של כפיות טובה, היא הציקה לי ללא הרף, ואיימה לגזול ממני את שלוות רוחי. ניסיתי לפעול על פי ציווי התורה "לא ישטמו וישתוק" ופניתי אליו ישירות כדי ליישר את ההדורים, אך הלה הגיב באדישות ולא שיתף פעולה.

התאמצתי לדונן לכף זכות, ולהתמקד בידיעה שהכל מידי שמים והוא אינו אלא השליח, אך גיליתי כי בשעת מבחן - השכל לחוד והלב לחוד. כש"מישהו" מאד מסויים, בעל פנים מוכרות, שם וכתובת, פוגע בך פגיעה אישית וכואבת, פחות רלוונטית העובדה שההיגיון מוצא צידוק למעשהו, או תולה אותו בגזירת הבורא. הנפש, יש לה נתיבים משלה, והיא נותרה פגועה ומדממת מול אדם בעל דמות ומראה שמבצע את הפגיעה, וכך, גם כששיננתי שוב ושוב "מה יעשה אדם לי" הכאב המשיך לנוגס בי. הדבר קשור גם לסוגיה המסועפת של השנאה מול בעל בחירה שיכול לבחור ברע, ואכמ"ל.

במבוי סתום זה, כשכל דרך לריפוי הלב נחסמה, פניתי ישירות אל "הרופא לשבורי לב" שיבוא לעזרי. ואז נזכרתי בסיפור מרטיט של ר' יהוסף פערלזאהן מלונדון שפרסמתי בימי בין המצרים תשפ"ה,

ופניתי לפעול על פי עצת חכמינו שהובאה שם בשם האדמו"ר מפשעווארסק: חיפשתי דרך להיטיב עם מי שפגע בי! והדרך היחידה שעמדה לרשותי במקרה הזה היתה: - התחלתי פשוט להתפלל להצלחתי!

בתחילה זה הרגיש לי מופרך ובלתי אפשרי. איככה אוכל להתפלל על טובתו של מי שהרע לי? האם אני באמת רוצה בטובתו? הרגשתי קצת כמי שמרמה את עצמו, ועוד בעומדי בתפלה לפני הבורא יודע מחשבות, זה ממש לא מתאים לי... אך כפיתי את עצמי לנהוג כן, התפללתי על האיש ועל משפחתו, על צרכיו ועל מילוי רצונותיו, ונדהמתי כשנוכחתי באיזו מהירות מפתיעה זה פעל. אחרי פעמים ספורות שהזכרתי את שמו בתפלה, הוקל לי לעשות זאת, חשתי כיצד המטען הרגשי מתפוגג לו ונעלם, והכעס מתאיין ואיננו.

"אחרי הפעולות נמשכים הלבבות", אין אפשרות לאחוז בחבל משני קצותיו - לבקש רחמים על אדם ובו בזמן לנטור לו איבה. כאשר אדם מחליט באופן מודע להיטיב עם מי שפגע בו, הוא יוצר "עובדות בשטח" בתוך עולמו הפנימי.

המוח מתקשה להחזיק בשתי תפיסות סותרות בו-זמנית:

"אני כועס עליו" וגם "אני דואג לטובתו".

כדי ליישב את הסתירה הזו הלב מוצא את הדרך לשנות את הגישה כלפי האדם, והכעס מתפוגג כלא היה. ממש פלאי הבריאה! עקב הלב מפל, מי ידענו!

זה נשמע רעיון מופשט וגבוה, אבל זה פשוט עובד!

הארכתי בדוגמה כדי לקרב את הדברים אל הלב, ומכאן לעולם המעשה.

אהבה היא רגש. וטבע הנברא הוא לאהוב את בוראו. הרגש הזה מוסתר בהררי ערפל שעורם עלינו היצר בכח הדמיון. מי שכל פעם לפני קריאת שמע יכוון את לבו לאהוב את ד' יתברך, בטרם הוא ממליך אותו כאחד יחיד ומיוחד בכל העולמות, יתפלא להיווכח כמה מהר הוא יחוש ברגש של אהבה בשעת קריאת שמע. ומצוות קרי"ש כבר לא תהיה אצלו רק איזה חיוב שבגללו חייבים לקום בזמן... כי אם רגע של אהבה והתקשרות להבורא יתברך. זה כבר ענין אחר לגמרי!

הר"ר אביגדור מילר זצ"ל היה ממליץ לתלמידיו שיעמדו ליד המחזה לפחות פעם ביום, ויאמרו: "איך האב דיר ליב רבש"ע" אני אוהב אותך ד'.

הבה נתאר לעצמנו בחור מבית עני למוד סבל כל שנות נעוריו, ששפר מזלו ונשא חן בעיניו גביר פלוני, והוא חפץ להעניק לו סיוע כזה אשר ישנה את מצבו מהקצה אל הקצה. הגביר הציע הסדר כזה שהבחור יתקשר פעמיים ביום כדי לשוחח עמו להעמיק את הקשר ביניהם, וכך יעמוד על מצבו ויוסיף וידאג לכל צרכיו עד שלא יחסר לו דבר. מתוך איזו תחושה הבחור ינהל את השיחות הללו? למרות שמדובר באיש זר, עצם הידיעה שמדובר באיש טוב ומטיב שבכוחו וברצונו להעניק לו מטובו, ושהשיחות הללו

¹ כל מי שפונה לבקש שאשאלו שוב את הסיפור, יואיל נא לרשום לכמה ידידים הוא טרח להפנות את בקשתי משבוע שעבר...

החסד בגלל העייפות, או מתעצל לחזור הביתה בשביל אותו פריט - לא הייתי פוגש אותו לעולם. כשעשיתי את הצעד הנוסף עבור יהודי אחר, השי"ת חסך לי אלף צעדים של רדיפה והשתדלות.

תקצות הנכתב, - תוצאות 602:

קראתי בגיליון ואז...

בגיליון פרשת זכור האחרון, ציטטת מאמר של ה"קדושת לוי" זי"ע בענין המעלה להרבות בצדקה ביום הפורים; כיצד על ידי כך הקדוש ברוך הוא מרבה שפע בעולם ומוסיף לאדם שפע רב בחזרה.

ה"ר שאול הלוי שטיינברג
ג"ת 2018

אני אוהב לחלק כסף בפורים, ומנסה לתת יותר מכפי יכולתי. אלא שבמשך השנים, מתוך כוונה לחזק בחורים שאני מכיר, קניתי לעצמי סוג של "משכנתא" לכל מיני ישיבות וקרנות "עזר חתנים", שאין לי בעצם שום קשר אליהן.

בכל שנה הנציגים מגיעים עם רשימות: "נתת שנה שעברה סכום כזה, ובודאי אתה לא יורד אלא עולה..."

השנה היתה לי מחשבה "לחתוך" את כולם לסכום קבוע של מאה או מאתיים ש"ח. הנושא של עזר חתנים לא מאד מדבר אלי, בפרט שבנישואי שלי לא עלה בידי לקבל שום הלוואה, וגם בנישואי צאצאיי לא קיבלתי עזרה... וזאת על אף שעבדתי קשה לסייע לאחרים. אמרתי לעצמי: "אכין סכום קטן לכל קבוצה, והם כבר יסתדרו איכשהו עם הטעם החמוץ של הירידה בסכום". בנוסף, תכננתי להכין חבילת שטרות של עשרים שקלים כדי לחלק לסתם אנשים שמבקשים מתנות לאביונים.

ואז הגיעה שבת פרשת תצוה. כנהוג, בשבת בבוקר יחד עם הקפה החם, קראתי את הגיליון האהוב שתמיד מחמם לי את הלב בחיזוק באמונה וביטחון, ושם ראיתי את ציטוט דבריו הקדושים של ה"קדושת לוי". בשבת אחר הצהריים שוב למדתי את הדברים יחד עם בני שיחילי והדברים נכנסו ללבי כמו סכין של אש.

אחרי התפילה בבית הכנסת שאלתי ידיד יקר מה דעתו על כל הנושא של קרנות "עזר חתנים" למיניהם. ידידי ענה לי: "בנוסף למצווה לתת צדקה בפורים בלי חשבונות, יש עניין לחזק בחורים תמימים שמסתובבים לאסוף צדקה. אם ניתן להם בסבר פנים יפות, יישאר להם טעם טוב מעשייה למען הזולת, שילווח אותם אח"כ במשך כל חייהם. זו אחריות שלנו לתת להם את החיזוק הזה".

בהצטרף דברים אלו עם דברי ה"קדושת לוי" המלהיבים שקראתי בגיליון, ניחמתי על מחשבתי הראשונה, והחלטתי שלא זו בלבד שאני לא "חותך" לאיש, אלא אדרבה - בס"ד אוסיף - והקב"ה יוסיף לי. במקום שטרות של עשרים, הכנתי שטרות של חמישים ומאה. הוספתי לכל

מיועדות לחזק את הקשר המבורך הזה, וביאו את הבחור לשוחח עמו מתוך רצון להתקשרות אמיצה ומתוך רגש של אהבה!

דוגמה מוחשית לדבר: ישראל קדושים נוהגים לנשק התפילין קודם הנחתן. למרות שלכאורה הנשיקה הזו תחילתה ב"מנהג" שמלמדים ילד בגיל הבר מצוה, ואינה נובעת מבחירה או מכח הרגש פנימי, דומה שכל יהודי מרגיש חיבור נפשי פנימי אל התפילין בעת נשיקה זו, וכן הוא לגבי נשיקת אבני הכותל המערבי שריד בית מקדשנו!

"המגע לבוא לאהבה זו - מתהפך הלב לאהבתו יתברך,
וכן הפירעון - על התשוקה לבוא לאהבה זו - השי"ת
משלם מידה במידה להתנדב אהבה להם!" שפ"א, שובה תרל"ט:

צעד אחד עבור הזולת תוסף אלף צעדים עבורך

במשך תקופה ארוכה הייתי זקוק לטובה גדולה וחשובה מאחד העסקנים הבכירים והעסוקים ביותר בציבור החרדי. מי שמכיר את עולמם של אנשי הציבור הללו יודע, שלהשיג אותם בטלפון זו משימה שכמעט גובלת בנס.

ניסיתי שוב ושוב, השארתי הודעות, התפללתי מעומק הלב שאצליח ליצור אתו קשר - אך ללא הועיל. גם כשכבר הצלחתי לתפוס אותו לרגע, הוא נעלם שוב לפני שהספקתי לקבל תשובה סופית. הייתי על סף ייאוש.

ביום שלישי האחרון חזרתי הביתה בשעה מאוחרת מאוד לאחר חתונה משפחתית. הייתי מותש לחלוטין אחרי שעות של ריקודים לשמחת חתן וכלה. כל רצוני היה להניח את ראשי על הכרית, במיוחד אחרי רצף של לילות ללא שינה. אלא שדווקא אז, קיבלתי עדכון דחוף על משפחה המתגוררת לא רחוק ממני וזקוקה לעזרה מיידית.

למרות העייפות הכבדה וחוסר החשק לצאת שוב אל הקור הירושלמי, התגברתי לעשות נחת רוח ליוצרי. יצאתי מהבית והתחלתי לטפל בעניין. באמצע הדרך, גיליתי ששכחתי פריט חיוני להשלמת המשימה. כאן כבר עמדתי בניסיון אמיתי: לשוב הביתה ולהאריך את הדרך, או לוותר? הבנתי שזהו רצון השם כעת, חזרתי הביתה, לקחתי את החפץ ויצאתי שוב לדרך.

והנה, באמצע הרחוב השומם, בשעה שבה רוב בני האדם כבר נמים את שנתם, אני רואה מולי דמות מוכרת. לא פחות ולא יותר - אותו עסקן בכיר שאני רודף אחריו שבועות ארוכים! הוא צעד לו בניחותא, ללא טלפונים וללא הפרעות.

ניגשתי אליו, הצגתי את הבקשה, ולאחר שיחה קצרה ונינוחה הוא אישר את בקשתי בחפץ לב ובמאור פנים.

באותו רגע קלטתי את הנהגת השם המופלאה:

'א טריט פאר יענעם - שפארט טויזנט טריט פאר זיך! צעד אחד עבור השני - חוסך אלף צעדים עבור עצמך. לו הייתי מוותר על

"ריבון העולמים, אבי יתומים ודיין אלמנות. כתבת בתורתך כי אם יצעק אלי - שמוע אשמע צעקתו", אלמנה אינה לבד; יש לה שותף נאמן שהוא בעל הבית של העולם כולו. אנא עמוד על ימיני וסמכני בדרכי, שאוכל להרנין לב אלמנה".

קבעתי פגישה עם מנהל הסניף וסיפרתי לו את כל הסיפור ואת חשיבות הכסף עבור האלמנה. המנהל גילה אמפתיה רבה, אך הביט בי במבט של השתתפות בצער ואמר: "שמע נא, די כבולות. אין לי שום דרך לחשוף בפני אדם זר את זהותו של בעל החשבון". שאלתי אותו אם הוא יוכל לפנות אליו אישית, שהרי גם אדם ישר כסרגל לא ידע למי להחזיר סכום שנחת עליו ממקור עלום.

המנהל נאנח ואמר: "אין כל סיכוי. ליזום שיחת טלפון כזו הוא לא דבר שמקובל, ואני מנוע מלעשות זאת על פי נהלי הבנק. בעל החשבון מתגורר בחו"ל, והפעילות בחשבוננו מצומצמת ביותר. מדובר באדם אמיד שהחשבון הזה הוא כנראה חשבון צדדי שלו. הסבירות שהוא ישים לב לסכום כזה היא אפסית".

הבטתי במנהל בצער ושאלתי: "האמנם, גורל כספה של האלמנה נחרץ בגלל טעות קטנטנה? המנהל ראה בצערי והשתהה מעט. הוא הקיש מספר הקשות במסך שלפניו כדי להיכנס שוב לחשבון המדובר. ואז ראיתי שינוי מהיר בהבעת פניו. הארשת הסמכותית פינתה את מקומה למבט של תדהמה. "אני לא מאמין!, הכריז וקם ממקומו.

הוא רמז לי להמתין, ויצא מהחדר במרוצה.

לאחר דקות ספורות חזר ואמר בהתרגשות: "יש אלוקים!

הוא סיפר לי שכאשר נכנס לחשבון, הבחין שבוצעה בו פעולה של משיכת מזומנים באותו רגע ממש. "כפי שאמרתי לך, הפעולות בחשבון זה נדירות ביותר. כשבדקתי את אופי הפעולה, התברר שהיא נעשתה כאן, אצלנו בסניף הירושלמי! הבנתי שבעל החשבון נמצא כרגע בארץ. יצאתי אליו מיד, ואכן פגשתי אותו יושב מול אחד הדלפקים וסופר את השטרות שמשך. עוד כמה שניות - והוא כבר היה מחוץ לבנק".

המנהל ניגש אל האיש, יהודי חסיד בעל חסד, שסיפר כי הגיע לארץ להשתתף בשמחת צאצאיו. כששמע את המקרה ואת העובדה שאני יושב בקומה השניה ומנסה לפתור את ה"פלונטר", נענה בשמחה. על אתר הוא נכנס לחשבוננו, ראה את ההפקדה שלא היתה מיועדת לו, וביצע אלתר העברה לחשבון האלמנה.

עזבתי את הבנק בדמעות של גיל, ממחר לבשר לאלמנה את הבשורה הטובה. באותן רגעים נעלים חשבתי על התזמון המדויק להפליא של בורא עולם: אדם שמגיע מחוץ לארץ פעם בכמה שנים, נכנס לסניף בדיוק בדקות שבהן אני יושב אצל המנהל בקומה למעלה ומנסה לעלות על עקבותיו!

מי שלא ראה השגחה כזו, לא ראה ישועה מימיו. למרות כל "חוקי הבנק" והנהלים היבשים של "צנעת הפרט" המופלגת, הקדוש ברוך הוא, "דיין אלמנות", מנהל בעצמו את ענייניה של מי שמרגישה שאין לה משענת בעולם הזה!

קבוצה שהגיעה, למרות שעדיין לא התחברתי לזה רגשית, והענקתי סכומים יפים לכל אחד שניגש אלי או נכנס לביתי.

למחרת פורים קיבלתי טלפון מידידי ר' דוד, שנסע לארה"ב כדי לגייס כספים בימי הפורים. לקראת צאתו מהארץ המלצתי לו לגשת לידיד שלי שם, ר' יהונתן, אשר בעבר ערכתי לו הכירות עמו, והדרכת אתו במפורט מה לעשות: "אל תאבה לקבל ממנו צ'קים קטנים שמוכנים אצלו, תבקש סכום גדול באשראי במקום, ואל תסתפק בהבטחה - תראה להעביר אשראי באופן מידי".

ר' דוד סיפר לי שהוא הגיע עם מכשיר האשראי "תורם" והקיש סכום של \$3,600. כאשר הגישו ליהונתן הוא נטל ממנו את המכשיר והפחית את הסכום ל-\$2,500. ואז דוד אמר לו: "הרי יש לנו ידיד משותף בארץ ישראל, תן לו גם \$2,500 לכבוד פורים". יהונתן ענה שהוא לא צריך "תיווך" כדי להעניק לי כסף, אבל דוד עמד על שלו: "אני רוצה לשמח את החבר המשותף שלנו ביום הפורים". יהונתן לקח את המכשיר ושינה את הסכום הכולל ל-\$5,000.

וכך, למחרת פורים, קיבלתי בשורה על סכום של \$2,500 (כ-9,000 ש"ח) שהועברו לחשבון שלי. כדברי המדרש: "אין אדם שומע לי ומפסיד".

יישר כח על החיזוק התמידי באמונה וביטחון, ועל הזכות שהגיעה לידי באמצעותך, לחלק צדקה ולשמח עניים ובחורים. זכיתי לראות בחוש איך השפע חוזר כדברי רבינו ה"קדושת לוי"!

עננו - דיין אלמנות - עננו

מתוקף תפקידי כרב קהילה בירושלים, זכיתי לקבל על עצמי את האחריות לטיפול בצורכי פרנסתה של אלמנה צעירה, רעייתו של אחד מבני

ה"ר א.מ.א. הילפרין
ירושלים

הקהילה ע"ה.

באחד הימים קיבלתי ממנה שיחת טלפון לחוצה; היא היתה אמורה לקבל לחשבונה העברה בנקאית בסכום של כ-15 אלף שקלים, אך למרות שחלפו מספר ימים מאז בוצעה ההעברה מחשבון בחו"ל - בחשבונה בארץ לא היה לה זכר.

הכסף היה נחוץ לה כאוויר לנשימה. ככל שניסתה לפנות לבנק, נתקלה בקיר אטום: "לא הגיע כסף, נקודה. שהמפקיד בחו"ל יספק הסברים".

נאלצתי איפה להיכנס בעובי הקורה. ביקשתי שישלחו לי מחו"ל את האסמכתא, ואז התברר ה'ברוך': בשל "טעות קטנה" של ספרה אחת במס' החשבון, הופקד הסכום לחשבון אחר באותו סניף.

הבנק, מצדו, פטור מאחריות במקרה של טעות כזו, ויתירה מכך - הוא מנוע מלמסור מידע על זהות בעל החשבון שאליו עבר הכסף בשל צנעת הפרט.

נראה היה שהכסף אבוד לנצח. בלב כבד החלטתי לעשות את ההשתדלות האחרונה שנותרה בידי. עליתי על אוטובוס והגעתי לסניף הבנק שבכיכר השבת בירושלים, כאשר תוך כדי נסיעה נשאתי תפלה קצרה.